Вітер змін чи бізнес на полонинах: що насправді стоїть за чутками про можливу відставку керівника Закарпаття Мирослава Білецького

Віктор ФІШКАРОШ
Інформаційна редакція газети «Срібна Земля»

м. Ужгород
23 вересня 2026 року

Політичний простір Закарпаття знову лихоманить: регіональні Telegram-канали та окремі навколополітичні оглядачі синхронно запустили хвилю чуток про нібито неминучу відставку голови Закарпатської ОВА Мирослава Білецького. У кулуарах одразу почали приміряти крісло керівника області на різних претендентів, серед яких раптово виринуло навіть прізвище колишнього очільника ОДА часів Януковича Олександра Ледиди.

Та якщо відкинути поверхові плітки й розібрати цю конструкцію до гвинтика, стає очевидним: перед нами класичний приклад комбінованого тиску, де переплелися багатомільйонні апетити енергетичного лобі, апаратні тертя із Банковою та спроба розіграти небезпечні ідеологічні карти.

Карпатський вітер і 1,5 гігавата: матеріальний корінь проблеми

Шукати причини раптового «похолодання» у стосунках між регіональним керівництвом та центром завжди варто там, де ділять стратегічні ресурси. Останнім часом головним нервом економіки Закарпаття стала так звана «зелена генерація».

Після переходу до Офісу Президента України Віктор Микита значно посилив свій апаратний вплив, зробивши ставку на енергетичну автономію та розгортання розподіленої генерації в тилових регіонах. Йдеться про масштабний проєкт — зведення сотень вітрогенераторних установок сумарною потужністю до 1,5 ГВт на полонинах Карпат.

Цей проєкт — не просто «зелена енергія». Це:

- Колосальні інвестиції, бюджетні преференції та підряди.
- Земельні відведення на хребтах і полонинах, які впираються в шалений спротив екологів, науковців , місцевих громад та конкуруючих бізнесгруп.
- Потреба у беззастережній слухняності обласної вертикалі.

Будь-які затримки з боку Закарпатської ОВА у погодженні документації, намагання врахувати позицію місцевих еліт або спроби контролювати земельно-дозвільний процес неминуче викликають роздратування кураторів у Києві. Чутки про відставку Мирослава Білецького в цьому контексті виглядають як відверте попередження: *якщо темпи або умови не влаштовують Банкову, крісло під керівником області може захитатися дуже швидко*.

«Операція Ледида»: продуманий ляпас чи політичне опудало?

Найбільш гротескний елемент нинішнього вкиду — це мусування інформації про те, що Віктор Микита нібито бачить наступником Мирослава Білецького саме Олександра Ледиду — ексрегіонала, колишнього голову Закарпатської ОДА часів Віктора Януковича та чинного лідера фракції «За Майбутнє» в облраді.

Будь-якому тверезому аналітику зрозуміло: призначення людини з таким бекграундом у воюючій країні — це політичне самогубство для центральної влади.

1. **Фільтр спецперевірок.** Жоден представник старої проросійської номенклатури не пройде обов'язкову спецперевірку СБУ без колосального скандалу.
2. **Токсичність для суспільства.** Призначення колишнього «губернатора» Януковича в прикордонну область під час повномасштабної війни гарантовано підірве довіру військових, волонтерів і громадянського суспільства.
3. **Електоральний глухий кут.** Сподіватися, що політик із багажем Партії регіонів зможе забезпечити результат президентської сили на повоєнних виборах — абсурдно.

Навіщо тоді взагалі вкидати прізвище Ледиди? Це класична політтехнологічна розтяжка. З одного боку, це тест на реакцію громадськості та силовиків. З іншого — надійний спосіб скомпрометувати саму ідею зміни голови ОВА: мовляв, *«подивіться, хто прийде замість Білецького, невже ви хочете реваншу старих регіоналів?»*

Небезпечні ігри з ідентичністю: чому «русинська карта» знову на столі

У нинішній хвилі вкидів привертає увагу й штучне підтягування ідеологічних маркерів: згадки про Карпатську Україну 1938/1939 – 1944 рр., книгу Майкла Вінча «Одноденна держава», натяки на історичний ревізіонізм та заграванння окремих ужгородських кіл із концепцією «політичного русинства».

Це найбільш токсичний пласт конфлікту. Політичне русинство — це стара розробка російських та угорських спецслужб, спрямована на розкол української нації та спробу створити штучний сепаратистський осередок на крайньому заході України. Протягом десятиліть кремлівські та будапештські куратори намагалися ліпити із закарпатців «окремий поневолений народ».

Прив'язка потенційних кандидатів чи їхнього оточення до псевдонаукових русинських теорій під час кривавої російсько-української війни за існування України — це виведення суто ресурсної суперечки у площину національної безпеки.

Закарпатські українці зі зброєю в руках захищають спільну державу на фронті поряд із киянами, харків'янами та львів'янами. Спроба окремих політиків бавитися в історичні ревізії чи загравати з антиукраїнськими наративами в гонитві за посадами — це пряма робота на ворога, яка має негайно присікатися правоохоронними органами, зокрема СБУ.

«За одного битого»: чи встоїть Мирослав Білецький?

Мирослав Білецький — регіональний бізнесмен та типовий апаратний гравець, який пройшов школу регіонального бізнесу, самоврядування та керівництва ОВА. Він не є яскравим публічним харизматиком, але глибоко розуміє систему: зв’язки з громадами, розподіл обласного бюджету, баланс інтересів депутатських фракцій та політичного центру в Києві.

Так, до нього є чимало претензій — від скандалів із розслідуваннями журналістів до надмірної компромісності з місцевими феодалами. Але в часи війни керованість тилового регіону часто цінується вище за гучні декларації. Білецький утримує баланс, пережив не одну інформаційну хвилю і демонструє вміння тримати удар.

У таких випадках народна мудрість «за одного битого двох небитих дають» працює як ніколи влучно. Спроба зруйнувати чинний консенсус у Закарпатській ОВА заради форсованого проштовхування вітрових проєктів чи задоволення амбіцій сумнівних фігур може створити в прикордонній області тимчасову політичну нестабільність, розплачуватися за яку доведеться самій Банковій.

Питання не в прізвищах. Питання в тому, що стоїть на кону: реальна енергетична безпека держави за прозорими правилами чи кулуарний бізнес на карпатських хребтах, загорнутий у брудні політичні розбірки.